

Отже, результатом децентралізації в Україні має стати побудова розвиненої, сильної демократичної держави із самодостатнім місцевим самоврядуванням, здатним ефективно вирішувати місцеві проблеми та якнайкраще забезпечити населення широким спектром публічних послуг.

Список використаних джерел

1. Зарубіжний досвід проведення децентралізаційних реформ [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://kyiv.fpsB.org.ua/mdex.php/sotsialnyi-dialoh/i3hody-pro-spivpratsiu/240-zarubizhnij-dosvid-provedennya>

2. Латвійський досвід децентралізації: що варто українцям мотати на вуса? [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://komora.info/lyudi/22-golovni-novini/3231-i-latvijskij-dosvid-detsentralizatsiji-shcho-var-to-ukrajintsyam-motati-na-vusa-chastina-i>

3. Науменко Р. А., Рильська В. В. Перспективи використання європейського досвіду при впровадженні сучасної моделі децентралізації влади в Україні. – http://www.dy.nauka.com.ua/pdf/9_2015/6.pdf

Наталія СТЕЦЮК

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Кривокульська Н.М.)

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ РЕГІОНУ

Сутність еколого-економічного управління полягає у пом'якшенні протиріч між економікою та екологією, реалізації природоохоронних заходів з урахуванням зміни структурних і якісних характеристик виробленої продукції, процесів виробництва й управління.

Територіальним органом екологічного управління і важливим суб'єктом такого управління є Державна екологічна інспекція у Тернопільській області. Метою її діяльності є забезпечення реалізації державної політики із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів на регіональному рівні.

Покращення рівня якості довкілля є головною вимогою для сучасного розвитку суспільства. Вирішення еколого-економічних проблем стає одним із позачергових завдань на шляху розвитку економіки. Саме ефективне управління еколого-економічними процесами на промислових підприємствах дозволить оптимальну якість довкілля.

Сучасний економічний розвиток супроводжується виникненням гострих еколого-економічних проблем різного масштабу і характеру, які можна

визначити як конфлікт між глобальним характером екологічної кризи, з одного боку і недосконалістю існуючих механізмів підтримки екологічної безпеки підприємств – з іншого. У реальних умовах мета виробничо-господарської діяльності підприємства повинне відповідати екологічним вимогам суспільства та Концепції сталого розвитку України, яка розроблена відповідно до рішення Всесвітньої конвенції ООН з навколишнього середовища і розвитку і передбачає інтеграцію економічного зростання та екологічного імперативу.

Тернопільська область є розвинутим сільськогосподарським і промисловим регіоном України. Значні природні і трудові ресурси, концентрація переробної промисловості (цукрової, спиртової, плодоовочеконсервної), географічне розташування на перехресті важливих транспортних шляхів із Східної Європи в Центральну і Західну Європу виділяють Тернопільську область як регіон із сприятливими можливостями для ведення підприємницької діяльності. У Тернопільській області знаходиться значна кількість підприємств, які є перспективними і досить вигідними об'єктами для вкладення капіталу. З огляду на брак інвестиційних ресурсів область зацікавлена в залученні іноземних інвестицій. Сьогодні найбільша потреба існує в запровадженні нових технологій, сучасних методів управління, розвитку інфраструктури, застосуванні знань і досвіду розвитку ринкової економіки.

Як стверджують Г. Крусір, Н. Черно, Ю. Тітлова, забезпечити оптимальну якість навколишнього природного середовища повинен еколого-економічний механізм управління [1].

Більше того, вважаємо, що оптимальне співвідношення прибуткової діяльності підприємства і збереження навколишнього природного середовища має забезпечуватись через реалізацію еколого-економічного механізму і здійснюватись шляхом прийняття управлінських рішень з використанням стратегічного планування, екологічного менеджменту, екологічного маркетингу, екологічного аудиту, екологічного аутсорсингу і екологічного франчайзингу.

Відповідно до концепції, що пропонується О.Сизоненко, екологічна політика повинна включати усвідомлення необхідності здійснення еколого-економічних процесів з урахуванням вимог «зацікавлених сторін», інтереси яких зачіпаються екологічними аспектами діяльності підприємства (держава, громадяни та ін.) [2].

Впровадження в практику промислових підприємств концепції управління еколого-економічними процесами дозволить: поліпшити стан довкілля, знизити ризик екологічних катастроф; брати участь у вирішенні питань, пов'язаних з навколишнім середовищем; економити енергію і природні ресурси; попереджати виникненню аварійних ситуацій.

В широкому сенсі еколого-економічне управління можна визначити як

тип управління, принципово орієнтований на формування і розвиток екологічного виробництва й екологічної культури, а також сфери життєдіяльності людини. Цей вид управління слід розглядати як комплексне й розраховане на перспективу входження екологічної компоненти в економічну політику.

Перехід до еколого-економічного управління з урахуванням впливу зовнішнього середовища, в т. ч. державного регулювання інноваційного розвитку, повинен здійснюватися при постійній взаємодії всіх суб'єктів господарювання і поєднувати в собі цілі загальної екологічної стратегії й методи управління, які найбільшою мірою відповідають еколого - економічному розвитку суспільства [3].

Таким чином, реформування системи еколого-економічного управління повинно передбачати взаємодію екологічних та економічних цілей у діяльності різних видів підприємств регіону шляхом вибору оптимальної екологічної стратегії. Вона повинна стати системою стабілізації і гармонізації, яка спрямована на подолання розладу і досягнення гармонії людини і природи, зменшує ризик забруднення навколишнього середовища і, відповідно, витрати на усунення його недоліків. Реформування в економіці забезпечить дотримання екологічних норм та правильне використання природних ресурсів, що уможливить розвиток промисловості без порушень законодавства та шкоди для суспільства.

Список використаних джерел

1. Крусір Г.В. Еколого - економічний механізм управління підприємством у ринкових умовах/ Г.В.Крусір, Н.К.Черно, Ю.О.Тітлова. – 383с.
2. Сизоненко О. А. Управління еколого-економічними процесами промислових підприємств. Електронний ресурс. Режим доступу: <http://buklib.net/books/22275/>
3. Садеков А. А. Механізм еколого-економічного управління підприємством: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора економ. Наук: спец. 08.06.01 «Економіка, організація і управління підприємствами»/ А. А. Садеков. – Донецьк, 2002. – 28с.

Христина СТОЛЯР

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Васіна А.Ю.)

ОСНОВНІ НЕДОЛІКИ В ОРГАНІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ДИТИНИ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

В Україні сформовано систему органів державної влади й місцевого самоврядування, які покликані вирішувати питання забезпечення прав